

Aquest any la Matagalls-Montserrat es suma als actes del Tricentenari i reflex d'això és que el seu comissari es calçarà les botes i intentarà fer els 85,5 kilòmetres que separen el Matagalls de Montserrat.

Parlem de Miquel Calçada, periodista, presentador i empresari que, tot i la seva atafegada agenda, ens ha dedicat uns minuts per explicar-nos com afronta aquest repte.

Periodista, presentador, empresari... I ara comissari dels actes del Tricentenari de l'Onze de Setembre. Com s'arriba fins aquí?

Crec que us heu saltat una baula important de la meva biografia, potser menys pública, però que té alguna cosa a veure amb què enguany sigui comissari del Tricentenari. Vaig marxar un parell d'anys als Estats Units a cursar dos màsters, un d'administració pública i l'altre de relacions internacionals a la Universitat de Syracuse. D'un temps ençà tinc un interès creixent en els afers públics i suposo que això, sumat a la resta de temes que heu mencionat, van portar al Govern a oferir-me aquesta possibilitat. Us he de dir que al principi vaig rebre la proposta amb certa sorpresa, però immediatament després em vaig sentir molt afalagat per tenir aquest privilegi que és a l'hora una gran responsabilitat.

Com és el dia a dia del comissari del Tricentenari? Quines funcions tens?

És un dia a dia tan exigent com apassionant. Fins al mes de gener era una feina més de despatx, conceptualitzar i coordinar un programa d'activitats amplíssim. El Tricentenari és un projecte de país i calia oferir espais per a que tota la ciutadania s'hi sentís còmode i participi. Estic molt content perquè penso que hem aconseguit implicar-hi totes les institucions del país, des dels diferents departaments de la Generalitat fins als ajuntaments. A partir del gener, quan es va aprovar i presentar el programa d'activitats, la meva tasca ha estat més enfocada a fer de representant de la commemoració. Recorro el país de cap a cap cada setmana, representant el Govern i traslladant arreu el relat que ens agradaria que transcendís: recordem la nostra història amb la mirada posada al futur. Aprofitar l'avinentesa d'una efemèride històrica per disposar d'una eina que ens permeti reimaginar el nostre futur col·lectiu i sobretot que ens permeti augmentar el nostre nivell d'autoestima, tan malmès durant 300 anys. D'això va el Tricentenari. I es resumeix perfectament en la nostra divisa: "Érem. Som. Serem".

Que t'està aportant a nivell personal ser el màxim responsable de la seva organització i desenvolupament?

És una experiència diferent de totes les que havia tingut fins ara. Aquest contacte amb la gestió pública és un gran aprenentatge personal que espero que pugui aprofitar en reptes futurs al servei del país. Estic coneixent l'administració des de dins, estic tenint l'ocasió de treballar amb grans professionals... I estic reconeixent el país des d'un altre angle. Estic molt agraït per haver tingut aquesta oportunitat. Ara, també t'haig de dir que des d'aquesta posició de 'becari', sento una gran responsabilitat.

A banda de la Matagalls, que ara en parlarem, quins altres reptes t'has proposat fer dins dels actes del Tricentenari?

Com la Matagalls, cap, creieu-me. De fet, a estones encara dubto si no he estat massa agosarat! Al costat de la travessa, fer una conferència en anglès a Utrecht davant d'europarlamentaris de tota Europa sembla un joc de nens.

I ara ja ens centrem en la travessa... No és la primera vegada que la fas. Explica'ns una mica quina ha estat la teva experiència fins ara.

Per ser precisos, no és la primera vegada que ho intento. Hi he participat en dues edicions, però fa gairebé quinze anys i no érem conscients del que significava. Crec que vam arribar fins a Sant Llorenç Savall. Tenia clar que volia tornar-hi, perquè com que sóc una mica tossut... Aquest és doncs, un magnífic any per tornar-ho a intentar. I perquè la travessa s'ho val: pel recorregut, pel paisatge, per l'organització i també per aquest final al Monestir de Montserrat. El meu objectiu enguany és poder viure en primera persona aquesta sensació d'arribar-hi. Que no m'ho hagin d'explicar.

I de nou repeteixes, aquesta vegada amb un dorsal ben significatiu: el 1714. Com t'estàs preparant per la caminada?

Us agraeixo molt el detall del dorsal! Espero que sigui una motivació més per arribar fins al final. Em preparo les estones lliures que em deixa el Tricentenari. Matino molt i un parell o tres de cops per setmana surto a córrer uns quilòmetres a la Carretera de les Aigües, a Collserola, tot just quan surt el sol. Però sóc conscient que m'hi he de posar de manera més sistemàtica o patiré més del compte. Espero aprofitar aquest estiu per fer caminades llargues, perquè si m'he de passar unes vint hores de camí més val que me'n vagi fent a la idea i acostumant els peus i les cames.

Sabem que t'agrada la música. Tens pensat fer-la amb l'ipod a la motxilla? Quin tipus de música hi posaries?

No faré la travessa sol. M'hi acompanyaran uns amics. Però no sé si ens aguantarem tanta estona i no ens cansarem d'escoltar-nos. Com que suposo que portaré el mòbil, el tipus de música que hi tinc és molt variada. Des de música simfònica, Mahler, Wagner, fins a Adèle. Com pots veure la variació és total!

I ja per acabar, Montserrat és el destí final, l'objectiu de la travessa. Aquest lloc té algun significat especial per tu?

Absolutament. Com per a molts catalans. A més, sent de Sabadell, Montserrat sempre ha estat un lloc proper geogràficament però també, esperitualmente. Penso que està molt imbricat en una idea de la catalanitat que ha passat de generació en generació i que jo comparteixo del tot. El paisatge és formidable, i només per això ja val la pena acostar-s'hi. Però té un simbolisme molt potent que supera el seu encant natural i sobretot un magnetisme especial. Sense cap mena de dubte, és un dels indrets essencials de la identitat catalana.

Moltes gràcies per respondre les nostres preguntes. Esperem veure't a l'arribada.